

Merhaba
"Anadolu'nun Gözü"

gazetesinin
okurlarına
armağandır.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

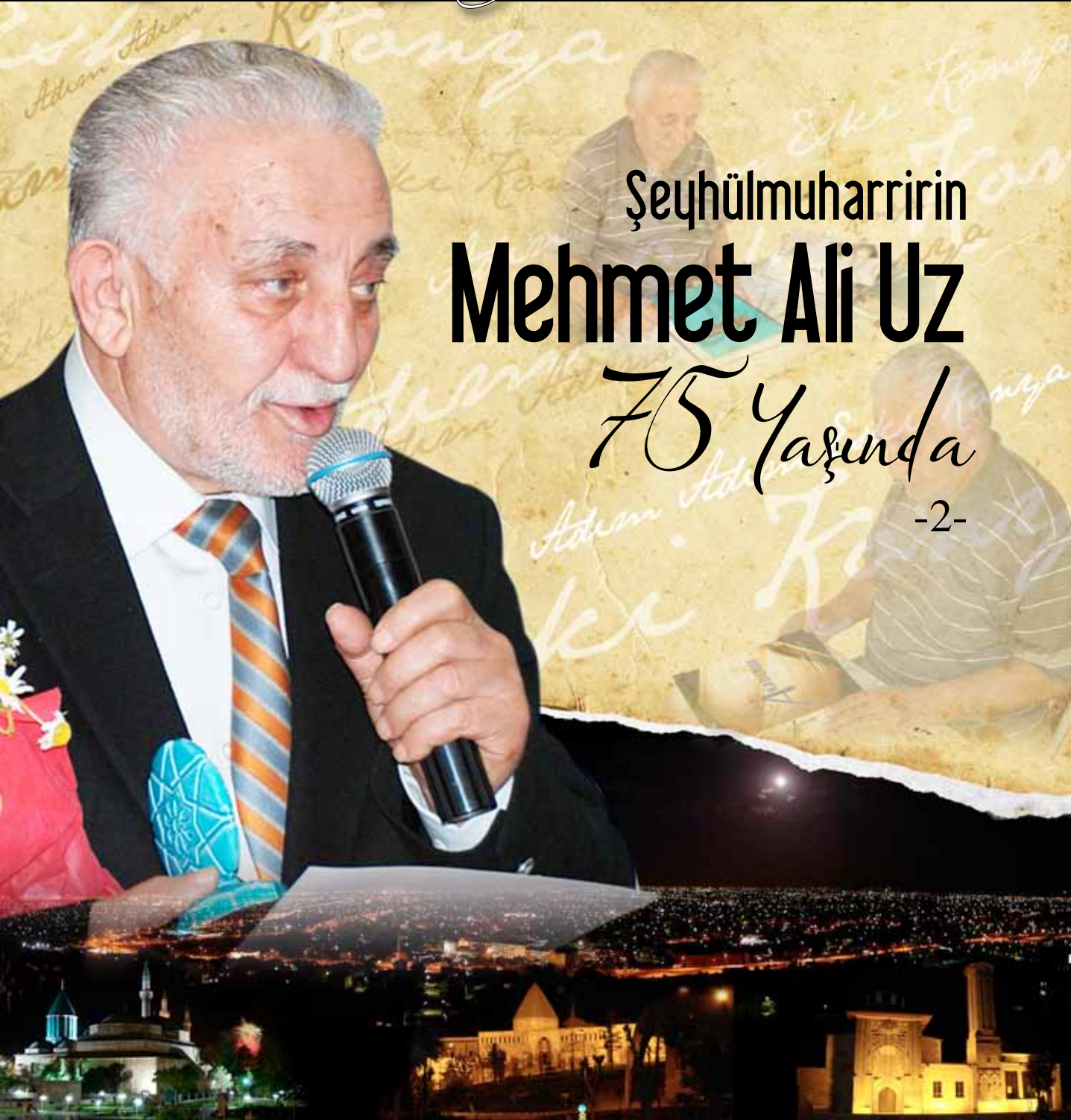

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 10 Sayı: 30
10 KASIM 2010 ÇARŞAMBA

Hazırlayan: Prof. Dr. Saim SAKAOĞLU
saimsakaoglu@hotmail.com

Şeyhülmuharririn
Mehmet Ali Uz

75 Yaşında

-2-

Şefika Funda
KÜÇÜKKONER

R Ö P O R T A J

BİLİNEN VE BİLİNMEYEN YÖNLERİYLE MEHMET ALİ UZ

Eylül ayının son günlerini yaşadığımız sıcak bir Pazar günü, Meram Yaka'nın sırtlarına düşen Köyceğiz mahallesinin, sadece kuş seslerinin duyulduğu sessiz sakin bağ evinde bahçe işleriyle uğraşırken buluyoruz Mehmet Ali Bey'i. Bizi samimi bir şekilde karşılıyor. Kısa bir kahve molası verdiği sırada başlıyoruz sohbetimize, ve çocukluğundan bu güne anlatmaya başlıyor.

Sizi fazla merakta bırakmadan ve sözü uzatmadan söyleşimizle başbaşa bırakıyorum.

F.K.: Okul yıllarından başlayan bir yazı hayatınız var. Okumadan yazılmaz, sizde bu okuma alışkanlığı nasıl başladı?

M.U.: Dedemin Suat Hanım adında İzmirli ikinci bir eşi daha vardı. Dedem, 1926 'dan önce evlen-

diği için resmî olarak iki hanımı da üzerinde kayıtlı idi. Dedem Konya'nın tanınmış maarifçilerinden biriydi. 1900'lü yılların başında, Füyüzat-ı Hamidiye adında özel bir okulu vardı. İbrahim Hakkı Konyalı, İzzet Koyunoğlu, Raşit Usman bu okuldan yetişmiş Konya aydınlarımızdır. Isparta'da müfettiş iken evleniyor bu hanımla. Suat Hanım okumaya çok meraklıydı. Dedem emekli olduktan ve Konya'ya döndükten sonra annemle çok kitap okurlardı. Annem hem Osmanlıca'yı hem de yeni Türkçeyi okur, yazardı. Babam da o zamanlar çıkan Necip Fazıl merhumun Büyük Doğu mecmuası ile Yüksel Serdengeçti'nin Serdengeçti'sini devamlı alırdı.

Bir de o yıllar, tek parti döneminden demokrasiye geçiş dönemi idi. Yeni yeni kitaplar neşredilmeye başlandı. Kazım Karabekir'in İstiklal Harbi Hatıraları neşredilmişti. Bu eseri ilk Konya'da alanlardan birisi de herhalde babamdı. Kitap haftasında toplatıldı. Cemal Kutay'ın yirmi ciltlik İstiklal mücadeleleri tarihi de o dönemde çıkmaya başladı. İlk aldığımız önemli eserlerden birisi de budur. Tabii bu okuma ortamından ben de nasibimi aldım. Okuma alışkanlığı bende böyle başladı. Zamanla da bu alışkanlık ve okuma sevgisi kitap sevgisine dönüştü.

Eğer bir ailede okuyan, okumayı seven insan yoksa o ailenin çocuklarında okuma alışkanlığının olması mümkün değildir. Bu konuda ço-

cukların örneğe ve teşvike ihtiyacı olduğunu düşünürüm.

F.K.: Sizin zengin bir kütüphaneniz var. Böyle bir kütüphaneyi nasıl kurdunuz?

M.U.: Yukarıda da ifade ettiğim gibi bendeki okuma alışkanlığı ve sevgisi kısa sürede kitap sevgisine dönüştü. Orta öğretim yıllarım hep kitap almakla geçti. Bütün harçlığımı kitaba verirdim. Bu yüzden bazen aç doluştığım olurdu. Milli Eğitim Bakanlığının şimdiki İş Bankası'nın karşısında yeni Sinema'nın yanında bir satış şubesi vardı. Oranın müdürü de beni kütüphane kurmaya teşvik etti. Babamı rahmetle anarım. Bu arzuma hiç karşı çıkmadı. Hatta o zamanlar bana Konya'nın en usta mobilyacıları olan Mevlüt ve İsmail Mihoğlu ustalara bir kitaplık yaptırmıştı. Bu kitaplık hâlâ durur 50-60 yıl içerisinde kitap sayısı beş-altı bine ulaştı. Kitaplığında adıma imzalanarak hediye edilen kitap sayısı da bir hayli yekûn tutar.

F.K.: Yazarlığa geçişiniz nasıl oldu?

M.U.: Birdenbire yazar olunmaz küçük yaşlarda edinilmeyen alışkanlıklar da insan hayatında yerli ve köklü alışkanlık haline gelmez. İmam Hatip okulunda iken de bu okuma alışkanlığımız devam etti. Son sınıflara doğru bazı gazete ve dergilerde yazı yazmaya başladım. Askerden sonra Hukuk Fakültesine devam ettim. Hukuk Fakültesini bitirdikten ve staj yaptıktan sonra da muhtelif mahalli gazetelerde günlük yazılar yazmaya başladım. Köşe yazarlığı yapmamda da merhum Mustafa Ataman Bey'in büyük teşvikleri oldu. Yazarlık hayatımız bu şekilde başlamış oldu. Yirmi beş yıllık yoğun bir avukatlık hayatından sonra avukatlığı da bıraktım ve yazı hayatına ağırlık verdim.

F.K.: Yani avukatlığı bırakma-

nızda ve yazı hayatınıza ağırlık vermenizde, çocukluktan gelme okuma ve yazma alışkanlığınızın etkisi oldu.

M.U.: Tabii etkisi oldu. Önce avukatlığı çok sevdim. Severek başladım mesleğime, ama sonradan ahlakî yapıdaki ve toplumdaki bozukluklar etkilemeye başladı beni. Hani insan bir mesleği bırakırken bundan sonra ne yapacağım diye düşünmesi lazım. Boş durmayacağımı düşünerek avukatlığı bıraktım ve yazarlığa ağırlık vermeye başladım. Ve bu dönemden itibaren de kitaplarım arka arkaya çıkmaya başladı.

F.K.: Kısa bir dönemde Karapınar noterliğiniz var. Oradaki göreviniz nasıl oldu?

M.U.: Benim 1970'li yıllarda siyasî hayatımda var. 69'lu yıllarda Milliyetçi Hareket Partisi'ne katıldım. Ve ilk siyasî hayata merkezi ilçe başkanlığı ile başlamış oldum. Ondan sonra 70'li yıllarda üç dönem MHP il başkanlığında bulundum. 1977 seçimlerinden sonra daha önce başka arkadaşların teşvikiyle (Konya III. Noteri Celal Bey'in) noterlik belgesi almıştım. Seçimden çıkıldı; bir hayli de yorulmuştum. Bu sırada Karapınar noterliği

açılmıştı. Biraz da dinlenme amacıyla noterliğe geçtim. 2,5-3 yıl orada noterlik yaptım. Çocukların tahsili, siyasetteki yozlaşmalar, kavgalar bizi noterliği bırakmaya mecbur etti. Seksenli yılların başında avukatlığa geri döndüm. Ondan sonra da bildiğiniz gibi 80 ihtilali oldu. 1992 senesine kadar on iki yıl daha meslek hayatımız devam etti.

F.K.: Kitaplarınıza girmeden çocukluğunuzla ilgili döneme geri dönmek istiyorum. Okuma alışkanlığınızdan hariç ev, aile hayatınız nasıldı? Aynı zamanda o günkü Konya kültürü ile de bilgi verir misiniz?

M.U.: Köklü bir aileye mensubiyetimiz sebebiyle mazbut bir aile ortamı içerisinde yetiştik. Konya kültürüne, Konya yaşantısına uygun bir aile yapımız vardı. Çocukluk hayatımız, aşağı yukarı hep bağ bahçe işlerinde geçti. Küçükükümköprü'de anneannemin, dedemin de Meramda iki bağı vardı Bürümcek başındaki bağında biz otururduk. Kışları şehre inerdik. Şimdi olduğu gibi çocukluk yıllarım da hep bağda bahçede geçti. Yaz aylarının sonunda bahçeye 8-10 koyun alınır, şehre indikten sonra bunlar kış boyu kesilerek tüketilirdi. Şehirde evleri müsait olmayan-

lar, etliklerini güzden hazırlarlardı. Şehirde böyle üretici aile çoğunlukta idi. O dönemlerde genellikle mutfakların arkasında bir kiler olurdu. O günün şartlarında hemen hemen her evde bulunurdu böyle bir teşkilat. Fakir bir aile de olsa duvar dibinde dizili, içleri yiyeceklerle dolu 15-20 küp olurdu. Pekmez kaynatılır, çeşit çeşit reçeller konulurdu. Efendim, 3-5 çeşit turşu kurulurdu. Hırtlak turşusu, domates turşusu, üzüm turşusu...vs. Büzgülü üzüm iyice siyahlaşmadan, alaca durumdayken kurulurdu ki müthiş lezzetli bir turşu olurdu. O zamanlar buzdolabı falan olmadığı için yağ, peynir vs. burada muhafaza edilirdi. Serin yerlerdi buralar. Kerpiçten yapıma, kalın duvarlar içinde olduğu için, kışın soğuğu, yazın sıcağı geçirmeyen bina yapılarıydı. Bu yüzden yiyecek ve geçim sıkıntısı olmazdı pek. Bir de o zamanlar insanlar arasında sıkı bir yardımlaşma bağı vardı. Hep olan olmayana verir, kimse geçim sıkıntısı çekmezdi.

Böyle bir hayatımız oldu. Bağ-bahçe sevgisi de küçük yaşlarda yerleşti.

F.K.: Doğaya ve hayvanlara olan ilginizden de biraz bahsedermisiniz?

M.U.: Bağ-bahçe içerisinde büyüyünce tabii ki hayvanlara karşı da bir sevgi oluştu. Tavşan olsun, kuzu olsun, tavuk olsun aşağı yukarı her çeşit kümes hayvanı bulundururduk. Avukatlık yaparken de yazıhanemde muhakkak akvaryum, muhabbet kuşu, kanarya bulunurdu. Rahmetli annem bir gün yazıhaneme gelmişti. Çiçekleri, kuşları, akvaryumu görünce bana: "oğlum sen yanlış meslek seçmişsin; ziraat mühendisi olmalıymışsın" demişti.

Bu gibi uğraşların insanın stresini atmasında büyük faydası oluyor. Hem zevkli uğraşlar bunlar. İnsanda insan sevgisi; hayvan sevgisi, ta-

biat sevgisiyle, başlar. Yani tabiatı , hayvanı sevmeyen insanda insan sevgisinin olmasının mümkün olmayacağını düşünüyorum. Bütün bu sevgiler insana karşılıksız sevmeyi öğretir. İnsandaki sevgi kabiliyetini geliştirir. Günümüzde dünyada çekilen bütün olumsuzlukların ve sıkıntıların sebebi sevgisizliktir. Sevginin en tehlikelisi de insanın kendisini sevmesidir. Bu da ayrı bir konu.

F.K.: Şu anda içinde bulunduğumuz bahçede bunun en büyük göstergesi zaten. Çeşit çeşit meyve fidanları, renk renk çiçekler, süs tavukları, tavşanlar, bahçede koşuşan kediler...

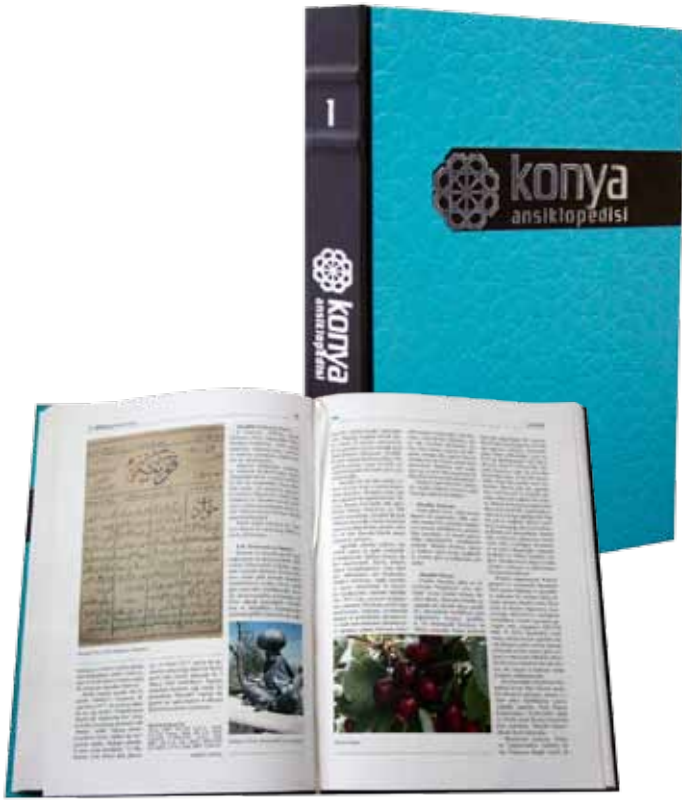
M.U.: Evet. Bu dediğiniz hayvanlar yakın bir zamana kadar mevcuttu. Fakat bahçeye köpeklerin girmesi tavşanlarını telef etmesi, tavşan beslememi imkânsız hale getirdi. Bu sene bir tavşan aldım. Yavruladı. Geceleyin duvarın üzerinden bir köpek atlamış, yavrularıyla beraber yemiş. Yazık oldu yani...

F.K.: Şu anda en çok ilgilendiğiniz, vaktinizin büyük bir bölümünü kaplayan, basın da ilgi gösterdiği “Konya Ansiklopedisi” var. Biraz bahseder misiniz; bu fikir nereden doğdu, nasıl gelişti ve nasıl devam ediyor?

M.U.: Konya Ansiklopedisi meselesinin geçmişi bir hayli geriye gider. Merhum Selçuk ES, “Büyük Konya Ansiklopedisi” diye Konya basınında bir dizi yazı neşretti. Bu aşağı yukarı 10-12 yıl devam etti. Ve gazetede neşredildiği şekilde kaldı. Konya aydınlarının büyük ideallerinden birisi, bir Konya Ansiklopedisi meydana getirilmesi hususu idi. Biz küçük yaşlardan itibaren Konya kültürü ile de ilgilendiğimiz için bu ansiklopedi meselesine de ilgi duyuyorduk. Biliyorsunuz 10. Cildi bu sene tamamlanacak olan bir “Akademik Sayfalar” serisi devam ediyor. Burada da Konya an-

siklopedisine kaynaklık edecek yazılar çıkıyor. Bundan 5-6 yıl evvel, Selçuk ES'in 10 ciltlik çok uzun olan "Büyük Konya Ansiklopedisi"nden bir Konya Ansiklopedisi hazırlamaya kalksak hangi maddeleri alabiliriz diye düşünüp, üç- dört yıl uğraşarak ve bunların içinden maddeler seçerek 2 ciltlik muhtasar bir Konya Ansiklopedisi hazırladım.

Büyükşehir belediyesi 10-12 yıl önce Konya Ansiklopedisi konusunda teşebbüse geçmişti. O zaman ki heyet içerisinde de vardım. Ama bu düşünce o zaman gerçekleşemedi. 1,5-2 yıl önce Büyükşehir Belediyesi'nin önderliğinde bir komisyon oluştu. Bu komisyon Konya Ansiklopedisi'ni hazırlamaya başla-

dı. Onun yayın kurulu başkanı olarak faaliyetlerimiz sürüyor. I. cilt çıktı. II. Ve III. ciltler de önümüzdeki yıl çıkmış olacak.

F.K.: Ansiklopedi hazırlamanın zorlukları nelerdir? Siz ne gibi güçlüklerle karşılaşıyorsunuz? Nelere dikkat ediyorsunuz?

M.U.: Genel anlamda ansiklopedi hazırlamak kolay, genel bilgileri kaynak eserlerden bulabilirsiniz. Ama mahalli bir ansiklopedi hazırlayabilmek için, ansiklopedisi hazırlanacak olan şehrin çok iyi tanınması lazım. Yani mahalli olaylara, mahalli kültüre yer verilmesi lazım. Eski Konya kültürünü tanıyan insan sayısı çok azaldı. Bu konuda zorluk yaşıyoruz.

Bir cildin ne kadar sürede çıkabileceği ile ilgili taahhütleriniz oluyor. Ansiklopedi maddelerini yazarlara sipariş ediyoruz. Yazarların bu maddeleri zamanında teslim etmemesinden kaynaklanan sıkıntılar yaşıyoruz. Bir de mahalli konularda, mesela eski-yeni Konya mahallelerini yazdıracak eleman bulamıyoruz. Bir kısmını kendimiz yazıyoruz. Bir kısmını sipariş veriyoruz, yardımcı oluyoruz. Bu konularda zorlandığımız oluyor.

F.K.: Kaynaklara ulaşma noktasında sıkıntı oluyor mu?

M.U.: Hangi bilgiye hangi kaynaktan ulaşabileceğinizi bildiğiniz müddetçe kaynak konusunda sıkıntı yaşamıyorsunuz. Ancak, mahalli kaynak konusunda sıkıntı var. Yeteri kadar eski Konya'yla ilgili kayıtlar, tarihi olaylar, örf-adetler, yaşantı tarzı tam olarak kaydedilmiş de-

ğil. Bu konularda da sıkıntılarımız oluyor.

F.K.: Sizin tek çalışmanız Konya Ansiklopedisi ile kısıtlı değil. Yayınlanmış olan pek çok eseriniz, yirmiye yakın kitabınız var. Ağırlıklı olarak kitap çalışmalarına ne zaman başladınız?

M.U.: Benim siyasi hayatım yanında bir de derneklilik hayatım var. Aşağı-yukarı 30-40 yıldan fazla dernek işleriyle uğraştım. Yirmi yıldan fazla Yeşilay Konya şube başkanlığı yaptım. On beş yıldan fazla Konya Aydınlar Ocağı başkanlığında bulundum. Yeşilay başkanlığı yaptığım sıralarda, öğrencilere, velilere, öğretmenlere verilmek üzere sigaranın, içkinin zararları, kötü alışkanlıklardan korunma konularında kaynak az bulunuyordu. Benim ilk kitaplarım zararlı alışkanlıklarla ilgili oldu. İçki ve uyuşturucu ile ilgili birkaç kitabım çıktı. Bunun arkasından geldi, bu konularda çeşitli yayınlarımız oldu.

Konya büyük bir ilim ve kültür merkezi. Selçuklu'dan itibaren devam edip gelen bir değerler manzumesine sahip. Bu konuda da yazılmış hemen hemen ciddi bir eser yoktu. Konya Alim ve Velileri ile böylelikle meşgul olmaya başladım. Baha Veled'den günümüze Konya âlim ve velilerini araştırmam 4-5 yıl kadar devam etti. Selçukludan (Baha Veled'ten) günümüze 500-600 civarında tespit edebildiğim ilim adamları ve mutasavvıfların hayatlarını yazmaya çalıştım. İlahi bir sevk-i tabii ile bu beni biyografi yazırlığına itti. Konya kültürüne hiz-

met eden şahısları gördükçe, onların unutulmaması için Osmanlı'nın son döneminden günümüze kadar olan ilim ve kültür adamlarının hayatlarını "Konya Kültürüne Hizmet Edenler" adıyla iki cilt halinde hazırladım. Bu çalışmam Büyükşehir Belediyesi tarafından bastırıldı.

Ondan sonra biyografik eser olarak, Mehmet Dede, Hacı Veyiszade, Murtaza Efendi gibi bazı müstakil eserlerim de çıktı. Ansiklopedi çalışmalarından arta kalan zamanlarda, bir taraftan Akademik Sayfalar'ı hazırlamaya çalışırken, bir taraftan da kitap çalışmalarımız devam ediyor.

F.K.: Şu anda üzerinde çalıştığınız bir kitap çalışması var mı?

M.U.: Hacı Veyiszade ile ilgili bir kitap çalışmam var. Daha önceki yıllarda Selçuklu Belediyesi tarafından, önce 3000 sonra 5000 adet basılarak üst üste iki yıl "Hacı Veyiszade ve Ailesi" kitabım neşredilerek Konya'da dağıtıldı. Bu yıl makine mühendisleri odası benden Hacı Veyiszade ile ilgili bir kitap istedi. Ben bu kitaplardan bahsedince aynı olmasın dediler. Değişik bir şekilde hazırlamanız mümkün mü diye ricada bulundular. Düşündüm nasıl bir şekilde hazırlayabilirim diye. Merhum Hacı Veyiszade hocanın bu yıl 50. ölüm yıldönümü münasebetiyle "Menkıbe ve Hatıralarla Hacı Veyiszade" diye bir eser hazırladım. Baskı safhasında, herhalde birkaç ay içerisinde basılmış olur.

F.K.: Peki Konya'mızda ve günümüz gençliğinde okuma alışkanlığı sizce ne kadar var, yeterli düzeyde mi? O kadar kitap basılıyor. Yeteri kadar okunduğunu düşünüyor musunuz?

M.U.: Şimdi Batılı bir yazar "insan alışkanlıklarının esiridir" der. Alışkanlıklar iyi veya kötü olsun kolay kolay bırakılmıyor. Bende okuma alışkanlığı küçük yaşlardan itibaren yerleşti. Ve hayatımın hiçbir

döneminde okumayı bırakmadığım gibi yazmayı da bırakmadım. Bu bende bir hayat tarzı haline geldi.

Dediğiniz doğru çok kitap basılıyor. Okuma alışkanlığı olanda var, en son ne okuduğunu bilmeyen de. Sonradan edinilmeye çalışılan alışkanlıklar netice vermiyor. Okuma oranı da yeterli olmuyor bu sebepten. Bizde bir eser en fazla 3000-5000 basılıyor. Hatta bunlardan çoğunun baskısı 500 veya 1000'i bile geçmiyor. Ama batıda, Rusya'da hatta Azerbaycan'da 10.000-30.000 civarında baskı sayısı olabiliyor.

Aileler çocuklarıyla beraber okumalıdır. Eğer aile okumuyorsa çocuğun okuması da düşünülemez. Tabii devletin de alacağı tedbirler var. Kâğıttaki, baskıdaki vergiler ya azaltılmalı ya da kaldırılmalıdır. Yani insanın sağlıklı gelişmesi için gıda ne kadar önemli ise, fikrî hayatının, manevî hayatının gelişebilmesi için de okumak o kadar önemlidir.

F.K.: Siz yirmi yıl kadar da üniversitede ders verdiniz. Ve üniversite harici öğrenci yetiştirmek için Osmanlıca dersler de veriyorsunuz. Biraz da bunlardan bahsedersiniz mi?

M.U.: Gençliğin pek çok problemi var. Bunlardan bir tanesi dil konusunda. Yani gençlerimiz Türkçeyi layık-ı veçhiyle, incelikleriyle bilemiyorlar. Üniversitede hocalık yaparken okumaya meraklı çocuklar gelip soruyorlardı "hocam ne okuyalım, ne tavsiye edersiniz?" gibi taleplerde bulunuyorlardı. Onlara kitaplar veriyordum, yazarlar tavsiye ediyordum. Belli bir müddet sonra kitapları değiştiriyordum. "Nasıl buldunuz, beğendiniz mi?" diye soruyordum. "Hocam çok iyiydi, ama dilini anlamakta zorlandık" diyorlardı. Tarihine bakıyordum, 25-30 yıl önce yazılmış kitapları üniversite öğrencilerimiz hatta üniversite mezunu gençlerimiz anlamakta zorlanıyorlardı. Dünyada

hiçbir ülke gençliği yoktur ki elli, yüz sene önce yazılmış kitaplarını okuyup anlamakta zorlansın. Bu sadece bizde var. Öz Türkçecilik adına, Arapça ve Farsça kelimelerin tamamına yakınının dilimizden atılmış olması, gençlerin kelime hazinesini daraltmış oldu. Yani bir insanın bir eseri okuyabilmesi için önce onu anlaması lazım. Anlayamıyorsa ondan zevk alması mümkün değildir. Dolayısıyla o eseri okuyup bitirebilmesi de mümkün değildir. Kendimce bu soruna iki çare buldum. Bunlardan bir tanesi Osmanlıca eserlerdi. Bunlar en az seksen yıl önce yazılmış olduğu için, Osmanlıca öğrenen çocuklar zengin bir dil kültürü edinmiş oluyorlardı. Lise, üniversite hatta üniversite mezunu olan pek çok gence Osmanlıca öğretmişimdir. Altı ay gibi kısa bir sürede kelime haznelerindeki gelişmeyi fark edebiliyorlar ve 2-3 yılda mükemmel Osmanlıca öğrenmiş oluyorlar. Hatta torunlarımdan Bahadır'ın bir arkadaşı benden Osmanlıca dersleri almaya başladı ve yaz tatilinde de kalın bir kitabı okuyup bitirdi. Bu çocuk yaz tatili bitiminde, İstanbul Teknik Üniversitesine mühendislik öğrencisi olarak gitti. Daha sonra bana, "Osmanlıca öğrenmemin çok faydasını gördüm. Dersleri daha iyi anladım. Okuduklarımı anlamama vesile oldu" diye teşekkür etmişti.

Diğer bir çözüm yolu da, okul kitaplarının zengin bir dille yazılmış olması. Sekiz yıl ilköğretim, dört yılda liseyi sayarsak, toplam on iki yıl zengin bir dille yazılmış ders kitabı okuyarak yetişen çocuklarımız, elli- yüz yıl önce yazılmış eserleri okuyup anlamada zorluk çekmeyeceklerdir.

F.K.: Bütün bunların haricinde ilgili bir baba ve sevenen bir dedesiniz. Bunu nasıl başardınız?

M.U.: İyi bir aile reisi ve

dede olmanın yolu, insan sevgisinden ve insana değer vermekten geçer. İyi bir nesil, evlat, torun yetiştirebilmek için, onlardan ilginin esirgenmemesi gerektiği gibi, baba-çocuk, dede-torun arasında sevgi-saygı mesafesi yanında dostça bir münasebetin tesisi de şarttır.

Sevgiden, ilgiden yoksun yetişen nesillerde bir takım istenmeyen sapmaların olması son derece normaldir. Çocukların sadece maddî ihtiyaçlarının karşılanması yeterli değildir. Meselâ torunlarımdan birisi, anne ve babası çalıştığı için gerekli ilgiyi görmediğinden çocuk bir gün annesine: "Ben büyüyünce baba olmayacağım, dede olacağım" demiş. Biz büyükler çocukları genelde ciddiye almıyoruz. Bu çok büyük bir yanlıştır. Onların asla küçümselemeyecek bir dünyaları vardır.

Ben bütün torunlarımı çok severim, onlar da beni sever.

F.K.: Ya-

şanmışlıklarınız içerisinde, unutamadığınız birkaç anınızı okuyucularımızla paylaşır mısınız?

M.U.: Gerek meslek hayatımda ve gerekse yazarlık hayatımda unutulmayacak çok hatıram oldu. Şimdi aklıma geliveren bir-ikisini anlatayım.

Seksen darbesinden sonra, Konya'da sıkıyönetim davalarına giriyordum. Kırşehir taraflarından milliyetçi bir genci, solcu bir delikanlıyı öldürmekten idam talebiyle Konya'ya sevk etmişlerdi. Sanığın aleyhinde bir avukat da tanıklık yapıyor ve şöyle diyordu: "Hâkim Bey aslında sanık beni vurmak için arkamdan ateş etti. Fakat kurşun koltuğumun altından gömleğimi deleterek önümdeki gencin ölümüne sebep oldu. Olay aynen böyle cereyan etti." Dedikten sonra arada bir de ben iki fakülte mezunuyum demeyi ihmal etmiyordum. Bu arada sanık da ısrarla suçsuz olduğunu söylüyordu.

Ben daha önce dosyayı incelemiştim. Otopsi raporuna göre kurşunun yüksek bir yerden atıldığı belirtiliyordu. Bu duruma göre şahit beyanı ile otopsi raporu çelişiyordu. Müdafaaımı bu noktada teksif ederek müvekkilin ilk celsede tahliyesi-

ni sağlamış oldum. İşin en garip tarafı da bir ay sonra avukatın aşırı sol faaliyetlerden tutuklanarak sıkıyönetim mahkemesine gönderilmiş olmasıdır. Demek ki ideolojik sebeple iki fakülte bitirdiğini söyleyen avukat bey, yalancı şahitlik yapıyordu. Eğer bu tanığın şahadeti ile otopsi raporu arasında bir çelişki olmamış olsa idi, sanık suçsuz yere idam edilmiş olacaktı.

Başka bir hatıram da şöyle: Bu yıl yaz başlarında çadır bezi almak için çadırcılar içine gitmiştim. Bulduğum dükkâna orta yaşlarda bir zat geldi. "Sizi çok iyi tanıyor gibiyim ama bir türlü çıkartamıyorum. Eviniz nerede? Falan camiye gelir misin?" Gibi sorular sordu. Fakat beni bir türlü çıkartamadı. Yanımda torunum da vardı. Dışarı çıkınca ona: " Sakın bu zat Mehmet Ali Uz olmasın?" deyince O da: " ta kendisi" cevabını vermiş.

Meğer adam benim bütün kitaplarımı okumuş. Bir sürü dua ettikten sonra, "Allah senden razı olsun. Konya âlim ve velilerini senin kitapların sayesinde tanıdım. Kabirlerini bulabildiğim bu insanların kabirlerini sık sık ziyaret ediyorum" demişti. Bir yazar için bu unutulması mümkün olmayan bir hatıra değil mi?

Yine bir gün Konya'da bir televizyon programına katılmışım. Programdan iki saat sonra Almanya'dan bir hanım aradı. Bazı kitaplarımı soruyordu. Cep telefonumu nereden bulduğunu sorunca da "televizyondan" cevabını vermişti. O zaman da kendi kendime "dünya ne kadar küçülmüş" demiştim.

F.K.: Bu yoğun temponuz içerisinde bize de vakit ayırdığınız için teşekkür ederim. Size nice yaşlar ve işlerinizde muvaffakiyetler dileriz.

M.U.: Ben de teşekkür ederim. Sağ olun.

KONYA KÜLTÜRÜNE AÇILAN PENCERE: MEHMET ALİ UZ

Halit GÜLER

Emekli Diy. İş. Bşk. Yrd.

Ünlü şair Cahit Sıtkı Tarancı, *Otuz Beş Yaş* isimli meşhur şiirinde; “Yaş otuz beş yolun yarısı eder.” demişti. Geniş kabul gören bu şiirsel hesaba göre; yolun tamamı yetmiş yaş oluyor demektir. *Merhaba* gazetesinin *Akademik Sayfalar* ekinin gündemine giren ve her şeyden önce bir kültür adamı olan araştırmacı yazar M. Ali Uz, yetmiş beş yaşında. O sebeple *Akademik Sayfalar*’ın bu sayısı veya sayıları kendisine tahsis edilmiş. Değerli arkadaşım ve fikriyatta yoldaşım M. Ali Uz, Cahit Sıtkı Tarancı’nın şiirine göre pek şanslı görünmüyor. Hem yolun tamamı olan yetmiş yaşını tamamlamış ve hem de yolun tamamını kullanmış, beş yaşta borçlu duruma düşmüş. Bu konuları değerlendirmesini çok iyi bilen dostum M. Ali Uz, yeni bir yola ve yeni bir ömre adım atmış sayılır. İnşallah bu ömrü de önceki ömrü gibi huzurlu, verimli, bereketli ve sağlıklı geçer. Daha nice eserlere imza attığını ve genç nesillere dolu öğütler verdiğini görürüz.

Bu tarz yazılardaki ifade geleneğine uyarak makaleme böyle bir giriş yaptım. Aslında M. Ali Uz’un ömrünü rakama dökmek ve yıllarla ifade etmek mümkün değildir. Onun rakamla ifade edilen yaş ömründen ziyade, takdirle anılan ve şükranla kaydedilen hizmet ömrüne bakmak gerekir. Ben de onu yapmaya çalışacağım:

Hizmetlerine baktığımız zaman o hizmetleri, hizmet ömrü içerisinde ifade etmek ve yaşadığı yıllara

sığdırmak mümkün değildir. O zaman yaş hesabı yapmadan, doğum ve ölüm yılları tarihlerine takılıp kalmadan Şeyhu’l- Muharririn M. Ali Uz’un hizmetlerini anlatmamız ve değerlendirmemiz herhâlde daha faydalı ve isabetli olur. Önemli olan Allah’ın kendisine verdiği bir ömrü nasıl değerlendirmiş, düşünce ve eser planında nasıl yönlendirmiş, nerelerde ve ne şekilde kullanmış olmasıdır. Her işini ve düşüncesini bir plan program ve hesap içerisinde yürüttüğü anlaşılan M. Ali Uz’un hayatında bu hususun akıllıca ve ustaca uygulandığını, “Ömrünü nerede ve nasıl harcadın?” sorusuna muhatap olduğu zaman rahatça cevap verebilecek tarzda planladığını görüyoruz. Bu açıdan insanın ne kadar yaşadığı değil, neler yaptığı önemlidir. Geride “Hoş bir sada” bırakabilmek önemlidir.

Bakalım Konya’nın yetiştirdiği değerli evlâtlarından ve yaşayan düşünürlerden M. Ali Uz, neler yapmış? Geçmişine kısaca bir göz atalım:

Konya’nın ilim ve kültür çevrelerine yakın merkezi bir yerinde dünyaya gelen M. Ali Uz, mahalle mek-

tebinde ilköğrenimini tamamladıktan sonra 1951 yılında bizim gibi Konya İmam-Hatip Okuluna kaydını yaptırmış. 1958 yılında bu okulu başarılı bir şekilde bitirmiş. Vakit kaybetmeden dışarıdan bitirme imtihanlarına girerek Konya Erkek Lisesinden aldığı diploma ile (O yıllarda İmam-Hatip Okulu diploması bir işe yaramıyor ve hiçbir kapıyı açmıyordu.) Ankara Hukuk Fakültesine İmam-Hatip Neslini temsilen öğrenci olmuş. Hukuk Fakültesine girmeden yedek subay olarak askerliğini yapmış. Fakültede okurken aile bütçesine katkıda bulunmak düşüncesiyle boş durmamış ve imam-hatiplik yapmış. Yirmi beş yıl avukatlık ve üç yıl noterlik hizmetinde bulunmuş. Bu arada yine boş durmamış sınıf arkadaşlarıyla Türkiye İmam-Hatip Okulları Mezunları Cemiyetini kurmuşlar ve cemiyet adına *İslâm'ın İlk Emri OKU* mecmuasını çıkarmış veya çıkarmışlar. Avukatlığı bıraktıktan sonra kendisini okumaya, araştırmaya ve yazmaya vermiş. Öncelikle Konya kültürünü ve Konya kültürüne hizmet edenleri su yüzüne çıkartmaya çalışmış. Bu arada Türkiye Yeşilay Cemiyetinin uzun yıllar Konya Şubesi Başkanlığını yapmış. Aynı şekilde ve aynı zamanda Konya Aydınlar Ocağının da başkanlığını yürütmüş. Yirmiye yakın eser, yüzlerce makale yazmış. Sayısız konferanslar vermiş, paneller, seminerlere ve açık oturumlara katılmış. En son *Konya Ansiklopedisi*'nin hazırlanmasına ve çıkartılmasına vesile olmuş ve birinci cildi öncülüğünde çıkarılmış.

Önemli bir husus: Bütün bu işleri yaparken Hak çizgisini ve ölçüsünü hiç kaybetmemiş, millî kimliğinden ödün ve davasından tâviz vermemiştir. Örnek bir şahsiyetin sahibi olan M. Ali Uz, dindar, vatanperver, milliyetçi, çağdaş ve ileri görüşlü, millî ve manevî değerlerimize tavizsiz bağlı seçkin bir Türk

aydınıdır.

Muhterem M. Ali Uz, bir halk ozanı değil. Ama Konya kültürüne ve kültür adamlarına, manevî önderlerine âşık olduğu kesin. Onun sazı kütüphanesinde biriktirdiği kültür hazinesi ve tezgenesi de kalemi...

Demek ki M. Ali Uz, özetle bu işleri yapmış, ömrü bu kültür zenginliği ve niyet halisâneliği içerisinde geçmiş. Gıpta edilecek ve şükranla karşılanacak faydalı bir ömür.

Bu karalama benim M. Ali Uz hakkında üçüncü yazım. Arkadaşım M. Ali Uz başlıklı yazımda şunları da ifade etmişim:

“Araştırmacı yazar M. Ali Uz, benim yedi sene Konya İmam-Hatip Okulunda beraber okuduğum ve hiçbir rahatsızlık duymadığım arkadaşlarımdan birisi. M. Ali Uz, ifade etmeye çalıştığım gibi belki çok şey, ama her şeyden önce benim arkadaşım. Öğrencilik döneminin başarı ile geçtiğini, araştırmacı bir karaktere sahip olduğunu, İmam-Hatip Okulunun beyaz şeritli şapkasını bütün arkadaşlarımız gibi rahmetli müdürümüz Bekir Elam'ın emrine uyarak iftiharla başında taşıdığını, hiçbir arkadaşını üzmediğini yakından bilenlerden birisiyim. M. Ali Uz talebelik yıllarından beri zamanı ey iyi şekilde değerlendirmesini bilenlerden ve bu konuda arkadaşlarına ve çevresine örnek olanlardandır.”

Ve o yazıma şöyle devam etmişim:

“Konya'ya döndükten sonra M. Ali Uz'un kültür çevrelerinde, araştırmacılar arasında ve sosyal çalışmalarında bir ağırlığının ve saygınlığının olduğunu hissettim ve onur duydum. Gördüm ki M. Ali Uz Beyefendi, hukukçu yazar ve araştırmacı kimliğiyle İmam-Hatip Neslini hakkıyla temsil ediyor, cesur kalemiyle ve yürekli düşüncesiyle ciddi çalışmaların ve projelerin adamı.

Konya kültürüne şimdiye kadar çok büyük hizmetleri olmuş, Allah ömür verirse daha da olacaktır. Kendisi bir akademisyen değil, ama üniversite camiasında ciddi bir yeri ve saygınlığı var. Yazdığı yüzlerce makalenin yanında Konya kültürüne ve Konya'ya hizmet edenleri genel kültüre kazandıran, mahalli değerler olmaktan çıkaran, ilim çevrelerine tanıtan ve takdim eden eserleri de var.

M. Ali Uz, ilerlemiş yaşına rağmen çalışma azminden ve araştırma inadından, kütüphanesiyle uğraşmaktan bir şey kaybetmiş değil. Sağlığı yerinde olduğu, şimdiye kadar birçok eserin sayfalarını taramış gözleri yettiği sürece daha birçok değerli esere imzasını atacak ve mührünü vuracaktır.”

Onun organizatörlüğünde neşre başlayan *Konya Ansiklopedisi*'nin birinci cildi çıkmış ve ikinci cildi de çıkmak üzeredir.

M. Ali Uz'un hizmetleri takdirle takip ediliyor ve zaman zaman da çeşitli toplantılarda övgü ile dile getiriliyor. Böyle bir toplantı ile ilgili yazdığım ikinci yazımda da şunları dile getirmiştım:

“Bu içli ve duygu yüklü konuşmalardan sonra Konya Aydınlar Ocağı, Türkiye Yeşilay Cemiyeti Konya Şubesi tarafından M. Ali Uz'a şükran plaketleri verildi. Hüseyin Öksüz'ün kendi hattı olan; “Bir kavmin seyidi ona hizmet edendir.” mealindeki hadis metnini orijinal bir levha hâlinde hediye etmesi takdirle karşılandı. Konya Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Safa Özdemir söz aldı ve yönetim kurulunun M. Ali Uz'a Şeyhu'l-Muharririn beraatı verilmesini kararlaştırdığını açıklaması şükran gecesinde şükranla karşılandı. *Merhaba* gazetesi genel yayın yönetmeni Mustafa Arslan, gecede yaptığı kısa konuşmada M. Ali Uz'a gazeteye olan katkılarından dolayı ve özel-

likle haftada bir gazetenin eki olarak verilen *Akademik Sayfalar*'ın hazırlanmasındaki gayretlerinden dolayı teşekkür etti.”

İkinci yazımın son paragrafı şöyle idi;

“Bendeniz, bu tarz anma ve hizmet karşılığı onurlandırma günlerinin veya toplantılarının olayın kahramanının sağlığında yapılmış olmasının iyi düşünüldüğü kanaat-

indeyim ve ayrıca bir güzel tarafı var: Bir yazar ve düşünür, ilim, fikir ve kültür adamı, sanatkâr ve edebiyatçı, eser ve buluş sahipleri genellikle öldükten sonra anılıyorlar ve hüneleri dile getiriliyor. Dinleyiciler ve okuyucular o kimse hakkında yeni yeni şeyler öğrenince keşke bunu sağlığında yapsalardı da, biz de o kimseyi daha sağlığında iken bu özellikleriyle ve güzellikleriyle tanımış olsaydık tarzında bir düşüncenin ortaya çıkmasına sebep oluyor. İşte değerli dostumuz M. Ali Uz, bu geleneğin bu şekilde değiştirilmesine öncülük yaptığı için de önemli bir görevi ifa etmiş oluyor.”

Değerli dostum M. Ali Uz Beyefendiye hayırlı ömürler ve hizmetler temenni ediyorum. Tebrik ve takdirlerimi sunuyorum.

Doç. Dr.
Caner ARABACI

BİR KÜLTÜR SEVDALISI: MEHMET ALİ UZ

Elimizde elbette somut ölçü araçları yok. Ama bir insanın millet, vatan, devlet sevgisini nasıl tartarsınız? Kendisinin, “Ben vatanımı çok seviyorum. Uğrunda ölürüm.” demesi yeterli midir? Biri-lerinin, gıyaben; “Memleket sevdalı-sıdır” demesi tatmin eder mi? Bu çok hoş, hatta özendirici bir tarifdir. Ama geriye dönüp baktığınız zaman adamın, memleket için dikili ağacı-nın olmadığını, çakılı çivisinin, iki satır yazısının bulunmadığını fark ederseniz de hüsrana uğramaz, içiniz kararmaz mı?

İnsanoğlunun genel yapısıdır. Bir

şeyler görmek ister. Duydukları ile gerçeği kendine göre ölçmeyi arzu- lar. Bu da onun takdirini kabartır, sevgisini artırır. Hatta model olarak takdimini kolaylaştırır.

Söz Mehmet Ali ağabeyden çıkac- tı. Öne onun usulünü alarak bir kural koymak gerekti. Kendisi, Kon- ya kültürüne hizmeti geçenleri ta Baha Veled'den alıp günümüze geti- rerek *Baha Veled'den Günümüze Konya Âlimleri ve Velileri* adlı kita- bında yazdı, yayınladı. Ardından *Konya Kültürüne Hizmet Edenler* adıyla iki cilt kitap çıkardı. Yani kül- türüne hizmet için, asırlar öncesin- den başlayarak emeği geçen gönül erlerini, bilim insanlarını unutulma- nın karanlığına bırakmadı. Vefa gös- terdi. Aslında bu tutumu, vefayı hak ettiğini de belgelemektedir. Ki fazla- sıyla dense, sezadır.

Zira birçok eser yayımladı. Eser hazırlamak zordur. “İşim değil, ben hukukçuyum.” diye düşünebilirdi. “Bu alanda üniversiteler; enstitüler, bilim adamları var. Onlar yapsın. Ben emekliliğin tadını çıkarayım.” diyebilirdi. “Evim barkım var, tatil- den tatile gezerim, torunlarımı seve- rim, dostlarımı ziyaret ederim.” diye düşünebilirdi. Ama üstüne yük aldı. Kitaplar yayımladı. Daha iri yük aldı. *Konya Ansiklopedisi*'nin yayın kurulunun başına geçti. Bunun ne demek olduğunu, o yolda ömür tü- ketmiş değerli gazeteci ve yazarları- mızın hatıralarını yâd ederek kavra- mak gerek. Bir Selçuk Es'i, bir Yalçın

Mehmet Ali Uz

Dikilitaş'ı rahmetle anmak yine vefa gereğidir. Selçuk Es, hazırladıklarını *Büyük Konya Ansiklopedisi* adı altında gazetelerde tefrika etmiş fakat kitap bütünlüğünde yayımlandığını göremeden vefat etmişti. Gözlüğünün üstünden, kötürüm bilgisayar ekranına baka baka maddeleri hazırlayan Dikilitaş da eserinin yayımlandığını göremeden vefat etti. Ansiklopedi işi, bir ömür törpüsü. Maddeler ayrı bir dert. Onları, sipariş edeceğiniz alan insanların bulma, zamanında yazdırma, toplama, organize etme ayrı dert. Hele kültür adamlarının işlerini kolaylaştırma da, müspet enerji sahiplerini bulamazsanız iş, üzücü bir mecraya, tökezletici, hatta yıpratıcı bir dedikodu kumkumasına bile dönebilir. İşte sevda kelimesini hak ediş burada başlıyor. Kültür sevdası, güzeller güzelinin yolundaki engellere takılmadan, yoldaki dikenlerden incinmeden cezbe hâlinde hedefe ulaşmaya gayret eden insan olmaya bakar ya. Mehmet Ali ağabey de o kara sevda-lılardan.

Onun için, yazılar yazıldı, özel şükran toplantıları yapıldı. Bunlardan kültürümüze veya daha özel adıyla “Türk halkiyatı ve harsiyatına hizmetlerinin 50. yılı” münasebetiyle düzenlenen şükran toplantısında da çok şey dendi. Ama ona “Şeyhü'l-Muharriririn” unvanı yakıştıyordu. Şehrin yazarlarının ağabeyi, ulusu olmak.. Üstelik bu unvanı, sadece hak ettiği için değil aynı zamanda sevildiği için almak..

Yazarların şeyhliği, eli kalem tutanlar arasında var olan mekanik bir hiyerarşinin elbette son kademesi değil. Bir saygı, sevgi yüceltmesi.. Gönüllerden kopup gelen bir ifade. Böylesine kamuoyuna mal olmayı gerektiren bir saygıyı hak etmek, her babayığının harcı değil. Her uzun yaşayanın, tabii olarak alacağı bir

unvan hiç değil.

Çünkü Mehmet Ali Uz, çoluğunu çocuğunu geçindirdiği, nafakasını kazandığı hukukçu özelliğinden çok kalemi ile yaptığı hizmetlerle tanınır. Eserlerinden dolayı o üst sıfatları hak eder. Zaten avukatlıktan belli bir süre sonra emekliye ayrılmıştır. Ama kaleminden bir türlü emekli olamamıştır, olmamalıdır da. O zira “Şeyhü'l- Muharriririn” kürsüsünde sadece kendisi eser vermeye devam etmiyor. Yani tek tabanca” değil. Sevdiklerini, nazlandıklarını da yönlendiriyor, teşvik ediyor. Hatta yazmaya zorluyor. Bu tavır aynı zamanda, kültürümüzün çapı, tarihimizin enginliği, ülke sorunlarının sosyal yönü açısından da bir zaruret. İyi aile büyüğü, sevimli dede, vefakâr eş olmanın yanında çevreye olumlu ışıkların yansıtılmasına ihtiyaç var. O yansımalar, “Bezm-i Muhabbet” içinde çokça hissediliyor. Bu yüzden de bezmin olmazsa olmazı Mehmet Ali Ağabey..

Burada, söz muhabbet meclisine, dostlar görüşmesine dökülünce bir minik hatırayı aktarmam mazur görülmeli. O, iyi bir sohbet ortamı açıcısıdır. Belki hukuk adamı olmanın birikiminden, belki Aydınlar Ocağı'nın uzun süreli yöneticiliğinden, belki de Yeşilay'a verdiği yılların getirdiği olgunluktandır. Olaylara uygun düşen pek bilinmeyen fıkraları, havayı değiştirmeye yeter. Hoşgörü telkin eden yaklaşımı, lâtifdir. Bazen haklı bile olsa, keskin eleştiriler karşısında, “domuz fırçası yerine Bursa ipeğinden fırça hediye” etmeyi düşündüğünü belirterek gönüllerdeki öfke, kırgınlık bulutlarını dağıtır. Sözü, tehdit konusuna getirmem gerekiyordu..

Akademik hayata atılanlar ve yakınları bilir. “Okuma” fiili, orada se-verek veya zorunlu olarak hayatın ayrılmaz bir parçasıdır. Zamanların

önemli bir kısmı, okumaya-araştırmaya, sonra da yazmaya harcanır. Diğer işler, sanki bunların arasına serpiştirilen dinlenme anları gibidir. Her halde bu belirtilenler, çok abartılı değildir. İçimde yıllar önceden, yoğun bir doktora çalışması döneminden kalma bir ukde vardır. “Doktorayı bir bitirirsem ehlen ve sehlen okuyacağım” arzusu bu. Serbest, hatta serseri denebilecek bir havada okuma hem de.. Ama o istek, hiç gerçekleşmedi.. İşler, yükümlülükler, ayları, yılları peş peşe düşürdü durdu. 2010 yazına girdiğimizde, o eski arzu durduğu yerden göz kırpmasını artırmıştı. Ama Mehmet Ali ağabey de yirmi civarında ansiklopedi maddesi vermişti. Durum böyle olduğu hâlde yazın ilk aylarını o türden okumalara ayırdım. Neler okuduğumu sormayın.. Çantamda, Amerikalı diplomat Grew'den bir Lozan hatırası, İnönü'den aynı konuda aslı bir konferans olan kitap, Rıza Nur'dan bir benzeri dolaştı. Seyahatler derken günler, yaz rehaveti ile birlikte uçtu gitti.

Tabii bu okumaların, tabir yerinde ise, posta dağıtıcısının tatil esprisi içinde yapıldığı açıktı. Hani, darbimesel olarak anlatılır. Postacı, tatile ayrılır. Ama tatilini, mektup dağıttığı sokakları dolaşarak geçirirmiş ya.. Bizimkisi de o kabilden.. Serbestliğimiz, dağıtıcı serbestliği kadar.. Ağustos ortaların görüştüğümüzde Mehmet Ali ağabey sığaya çekti. Maddeleri soruyordu. Cevap, mahcubiyet bulutları içinde kaybolurken o netlik istiyordu.. Sonuçta tehdit etti: “Ayaklarına dabanca sıkacağım!..” Tehdit müthiş. Daha etkileyici olan taraf ise, onun yaz günlerini ekibiyle birlikte ansiklopedi bürosunda geçirmiş olması.. “Şeyhül- Muharririn” öylesine çalışır da diğerleri günlerini nasıl pejmürde geçirebilir? Kapanma zamanı gelmişti. Mahcubiyet içinde kapan-

dım. Ama sadece *Ekekon* yarım aydan fazla zamanımı aldı. İlk maddeleri götürdüğümde Mehmet Ali ağabeyin fırçası hâlâ sertti. İkinci partide, “dabançam yanımda değil” dedi. Yani ayaklarıma sıkılmayacağını, kızgınlığının hafiflediğinin işareti idi bu.

Fakat madde hazırlama, ayrı bir iş. Diyelim ki Beyşehir basınına yazacaksınız. Doğru dürüst koleksiyon bulun ki faydalanasınız. Üniversitenin Merkez Kütüphanesi başta olmak üzere birçok yerde koleksiyon arayacaksınız. Ama yolunuz Ankara'ya uğrayıp Millî Kütüphane ile kesişmeden malzemelere ulaşmanız zor. *Beyşehir'in Sesi*, *Yamaç* gazeteleri için yolunuzu bir değil birkaç defa oraya düşürmeniz gerek. Seri fotokopicinin başında bekleme ayrı bir azap. Adam nasıl olsa hızlı çalışıyor diye katalog taramaya dönerse, “Bitti mi” diye geri geldiğinizde hayretle malzemenin kenarda kaldığını görürsünüz. Zira adam araya başka iş almıştır. Sonra malzemeyi alıp, üzerinde çalışarak görevi tamamlamanız gerek. Ne zaman? Yaz değil artık. Dersler başlamış durumda. Evlatlar yol gözler vaziyette. Zorunlu olarak maddelerin, ders dışı zamanlarda ak kâğıt üstüne dökülmesi gerek.

Sonuç olarak; tabanca etkili ama acaba çekiliş zamanında bir yanlışlık mı var, diye düşünmeden edemiyorum. Nasrettin Hoca misali, yaza girerken tehditler gündeme gelmeli değil miydi? Hani oğlunun eline testi veren Hoca peşin peşin çocuğun kulağını çektiği için uyarılara diyor ya “Testi kırıldıktan sonra iş işten geçmiş olur” diye. Acaba bir daha yaz girmeden veya maddeleri dağıtırken mi tabanca çekilmeli?..

Kültür sevdalısı Mehmet Ali ağabeye, nice bereketli bir ömür dileğiyle..